

Tranzicija je postopek potrditve spolne identitete. Spolna identiteta je posameznikovo notranje in osebno doživljanje lastnega spola, ki lahko ustreza ali ne ustreza na zunaj razpoznavnim spolnim značilnostim. Če se spolna identiteta osebe ujema s spolom, ki ji je bil pripisan ob rojstvu, je oseba cispolna. Transspolna oseba pa doživlja neujemanje med lastno spolno identiteto in tisto, ki ji jo je pripisala družba.

Za vsako transspolno osebo je ta postopek drugačen. Obstajata družbena in medicinska tranzicija. Za slednjo se ne odloči vsaka oseba, a tista ki se, doživi v Sloveniji zaenkrat kar lepo število preprek. Sem ena od teh oseb.

Na srečo se je moja pot k ozaveščanju o tranziciji začela preko trans organizacije, torej TransAkcije, in sem vnaprej vedel da se zna zgoditi da ne bom dobil diagnoze transseksualizma, ker sem še za trans osebo preveč nenormativen.

Potek tranzicije za polnoletno osebo v Sloveniji zgleda sledeče: oseba gre k enemu od dveh psihiatrov, kjer te najprej prevprašujeta o celotnem življenju, od nepomembnih stvari kot so s katerimi igračami si se igral v otroštvu, prek vzgoje in oblačenja v za spol ki ti je bil pripisan ob rojstvu nenormativna oblačila, pa vse do spolne usmerjenosti, ki nima nič skupnega s spolno identiteto.

Če si trans feminina oseba ali trans ženska, te psihiater še najverjetneje vpraša če nisi samo gej. Češ zakaj bi se oseba, kateri je bil pripisan moški spol ob rojstvu, hotela znebiti privilegiranosti.

Med drugim se trans femininim osebam in trans ženskam zelo zavlačuje sam postopek tranzicije. Ni je čez transmizoginije!

Potem sledi obisk pri psihologinji, katera te spet prevpraša o celotnem življenju in vseh stvareh, ki nimajo nič v zvezi s spolno identiteto. Osebno sem imel željo pri zgornji operaciji tudi odstraniti bradavice. Psihologinja se je prav zapičila v to in me začela prevpraševati o mojem spolnem življenju, ki prvo kot prvo nima nič z mojo spolno identiteto, drugo se je ne tiče in tretje in zadnje, kako si dovoli neka tuja oseba prevpraševati moje osebne odločitve, ko da ne bi vedel kaj in zakaj želim spremeniti telo kot si ga želim.

Še vedno pri psihologinji pride vrsta nalog, od prerisovanja likov, ponavljanja skupin besed za njo, ponavljanja zaporednih števil, sestavljanja kock v obliki kot so narisane na papirju, risanja osebe, kjer se je pri meni zapičila zakaj sem osebo narisal nevtrarno in je po vsej sili hotela izsiliti od mene odgovore, ki ustrezajo družbenim normam, dokler ni ugotovila da ne

bo iz tega nič, potem po spominu risat like od prej, isto po spominu ponavljati besedne zveze in podobne naloge.

Za tem so sledili vprašalniki, eden na podlagi binarnih spolov, drugi glede duševnega stanja in če se ugotovi da oseba ni duševno stabilna je to razlog za ustavitev tranzicije in usmeritev v obravnavanje duševnega problema, brez zavedanja da je najverjetneje duševni problem prisoten zaradi nedostopnosti tranzicije.

Psihologinja tudi želi da pripeljemo s seboj nekoga ki nas bo med tranzicijo podpiral. Mislim da noben ne gre skozi recimo operacije brez neke podpore od oseb okoli sebe in zame je bilo to, kot vse do zdaj, samo zapravljanje časa.

Sledi ponoven kratek obisk pri psihiatru. Potem sledita dve opciji. Najbol relevantna je da se čaka na sestanek konzilija, ki je ponavadi spomladi in jeseni, vendar včasih tudi odpade. V določenih primerih pa se konzilij posvetuje po elektronski pošti in odobri potrebe trans osebe zelo hitro.

Osebno sem po tem imel zgornjo operacijo in pred tem je treba do sestre na ukc po mere za kompresijska oblačila za po operaciji. Dejstvo da je mene dvakrat vprašala če imam raka že po tem ko sem ji povedal da sem transspolna oseba je bilo nesprejemljivo.

Osebno imam trdo kožo in se ne zmenim za podinformirano zdravstveno osebje, vendar vem da veliko večino take stvari še bolj prizadanejo.

V vsem tem procesu je bil plastični kirurg edini, ki je bil spoštljiv, prijazen in podučen o trans tematiki in mi je bilo v veselje da je bil del te drugače izjemno neprijetne izkušnje.

Zame sledi ta mesec še obisk pri ginekologinji, ki je edina v Sloveniji pristojna za trans osebe in me je že vnaprej strah, saj je znana po neprijaznem odnosu do svojih pacientov. Dodajam da je bilo naročevanje termina pri njej že izjemno neprijetno, saj so vztrajali da nimam pravih dokumentov, vendar jih imam.

Na srečo s tem zaključujem svojo tranzicijo. Če bi bila histerektomija na voljo samoplačniško bi osebno raje šel prek te poti.

Cel proces je ponižujoč, zavlačujajoč in popolnoma nepotreben. In eden izmed glavnih razlogov zato je, da v Sloveniji ni urejen nikakršen protokol, ki bi urejal zdravstveno oskrbo transspolnih oseb. Ne samo, da potrebujemo in si želimo jasnih slednic in protokolov, katerega bi se moralo zdravstveno osebje biti zavezano držati v skladu s svojimi

profesionalnimi in etičnimi obveznostmi in načeli, potrebujemo tudi boljšo izobrazenost zdravstvenega osebja. Davke in prispevke v zdravstveno zavarovanje plačujemo v enakih vsotah, kot vse_i ostale_i državljanke_i, sistemska urejena obravnava pa za nas ne obstaja.

Pozivamo vas, da v Pritličju, kamor se kmalu skupaj odpravljamo, podpišete Poziv k vzpostavitvi formalne ureditve postopkov potrditve spolne identitete za transspolne osebe, ki ga bomo konec novembra oddale_i na Ministrstvo za zdravje.

Dovolj imamo ustvarjanja podobe prijaznih in normalnih trans oseb zavoljo hitrejši obravnave pri medicinski tranziciji!

Dovolj imamo invazivno radovednega zdravstvenega osebja - znanje o nas vam je dolžna dati medicinska fakulteta ne me_i!

Dovolj imamo popolnoma arbitrarne in nejasne zdravstvene obravnave v postopku potrditve spolne identitete zaradi dejstva, ker Ministrstvo za zdravje o transspolnih osebah sploh ne razmišlja!

In dovolj imamo neizogibnega prejetja diagnoze duševnega zdravja oz. duševne motnje!

Tova Per Peterka,
13. 11. 2018